

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie A. K., D. K. i Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Ł.
o ubezwłasnowolnienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania D. K.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) orzeka, że wnioskodawczyni i uczestniczka postępowania D. K. ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane z udziałem w tym postępowaniu.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki D. K. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 czerwca 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 3 i 4 k.p.c., a zatem nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi.

Powołanie się przez skarżącego na nieważność postępowania jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy badania, czy przytoczona przyczyna faktycznie zachodzi. W razie jej braku, Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 r., II UK 68/09, nie publ.).

Skarżąca wskazała jako przyczynę nieważności wskutek pozbawienia skarżącej możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) okoliczność oddalenia przez Sądy obu instancji jej wniosków o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków odnośnie umów notarialnych. Tymczasem ta przesłanka nieważności występuje w sytuacji, w której strona wskutek wadliwych czynności procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego znacznej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem orzeczenia w danej instancji. Niedopuszczenie przez sąd dowodów zgłoszonych przez stronę nie stanowi o nieważności, zwłaszcza, gdy te decyzje procesowe sąd uzasadni, jak to uczynił w rozpoznawanej sprawie.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, prowadzącej do wydania

orzeczenia w sposób oczywisty, rażący, wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, czego skarżąca nie uczyniła, powołując się jedynie i to w sposób nader lakoniczny na naruszenie art. 16 § 1 k.c. oraz zarzucając niepoczynienie przez Sąd jakichkolwiek ustaleń pozwalających na zastosowanie tj. normy prawa materialnego, czemu w sposób oczywisty przeczy treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i 520 § 1 k.p.c.

jw